

Računska naloga.

Lisica in petelin.

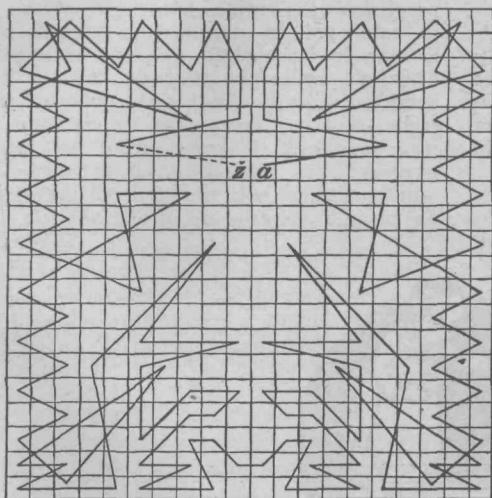
Lisica pride pred kurnik in vpraša petelina: »Koliko vas je v kurniku?«
 Petelin odgovori: »Če bi nas bilo še enkrat toliko, kolikor nas je, potem pa še za polovico več in še za četrtno in povrh še ti, bi nas bilo ravno sto! Ker si tako neznansko prebrisana, pa sama izračunaj, koliko nas je, strina Zvitorepka!«

Lisica se popraska za ušesi in modro odgovori: »Neče se mi računati, ker nimam papirja in svinčnika pri roki. Pošlji svojo nalogo »Zvončku« v Ljubljano, tam so sami navihani in jasnomni računarji, ki ti naj sporoče odgovor!«

Evo — petelin sedaj čaka rešitve od vas!

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev skakalnice v 7. številki.

Pesem slovenske mladine.

(Pri a začni, pri ž nehaj!)

Na mesta njih, ki so živeli,
 za nas čutili in trpeli
 in pa umrli so za nas,
 zdaj kliče nas usodni čas!
 Vsi zdaj hitimo, da bo delo,
 od njih začeto, nam uspelo!

Rod z zvestim delom naš cvetan
 pričara v dom svobode dan.
 Po žilah polje vroča kri
 in v vedri glavi misli zdrave —
 tako iz duše nam kipi
 ukaz: Naprej, zastava Slave!

E. Gangl.

Prav so jo rešili: Marija Fridlova in Emilija Karmočnikova, Štore; Fran Dovšek in Roza Lužarjeva, Mirna; Anica Ostrčeva, Cven; Ivan Kladenšek, Zadobrova pri

Celju; Ljubo Svic, Kranj; Boris Kapelj in Janez Kranjc, Ljubljana; Branko Prekoršek, Celje; Albert Kastelič, Trbovlje-Vode; Pavla in Justina Ambroževi, Gor. Logatec; Marica Mlekuževa, Bohinjska Bela. — Žreb je določil najavljeno darilo Ivanu Kladenšku v Zadobrovi. — Danes razpisujemo: Dr. Ivan Lah, Češke pravljice.

Ribničan in lonci.

Ribničan je peljal lonce po svetu. Ker je bila kupčija dobra, je bil mož vesel in rad se je ustavil pod kako vejico, kjer točijo vinsko kapljico. Pa se ga je Ribničan počasi nalezal, da je komaj na voz zlezal in je konja tako podil, da se je zdelo samemu konju prenemno. Gospodar je hotel s hitro vožnjo pridobiti toliko časa, kolikor ga je zapravil pri vinskih bratcih. V hitrem diru se mu v klancu prevrne voz in vsi lonci zropotajo z voza; nekateri so obstali na mestu, razbiti seveda, drugi so se pa kotalili po strmi senožeti v dolino. »Lej jih, lej, kako so pridni! Prav od mene so se tega naučili in hočejo za vsako ceno nadomestiti zamujeni čas,« se tolaži Ribničan in požene proti domu — brez blaga in brez denarja.

Fr. Ločniškar.

Spominska knjiga.

Za naše deklice.

(Dalje.)

Vse tu spredaj navedene hibe se nanašajo le na vnanjo obliko vknjiženih spominkov. In naj se vrstijo v knjigi, ko je polna, sami lepi in lični spominki, pa naj je le eden vmes s kako tako hibo, je zaradi njega skvarjena vsa knjiga. Navadno pa je ravno nasprotno. V vseh spominskih knjigah sem videl dozdej skoro same slabe in nelične spominke in le tu in tam take, ki so dovolj lepi in vredni svojega mesta v knjigi. Take spominske knjige pa se vsaka njena lastnica, ki je le količkaj umetniško nadahnjena, kaj kmalu naveliča; položi jo v skrit kot in jo le malokdaj zopet vzame v roke ter površno in s kislim obrazom pregleda. Razočarana je nad njo, ker ji ni prinesla pričakovanega veselja in ponosa!

Zato naj vsakdo dobro preudari, preden kaj napiše in nariše v kako spominsko knjigo. Premisli naj, da njegov spominek

ostane v knjigi in priča o njem še v poznih letih, tudi še potem, ko njega več ne bo na svetu. Vsak sam najbolj pozna svoje ročne in duševne sposobnosti in če ve, da ni zmožen dobro izvršiti svoje naloge v spominski knjigi, naj naprosi za izvršitev drugo sposobnejšo osebo, sam pa naj se pod spominek le podpiše kar mogoče lično.

Poleg dostojne vnanje oblike je treba poskrbeti tudi za primerno vsebino spominskega besedila, ki naj bo pisano v vezani besedi. Dopustna je tudi nevezana beseda ali proza. Pesniki in pisatelji sami zložijo kaj izvirnega in prigradniškega. To je najprikladnejše. Nadalje so dobri in primerni poučni narodni pregovori in reki ter pomembni odlomki iz najboljših pesniških del z označbo dotičnih piscev v oklepajih. To besedilo pa naj bo vedno jedrnat, pomembno in kratko, obsegajoče najmanj dve vrstici in največ pol strani. Zraven datuma naj se vsakdo podpiše s polnim imenom, le za brata in sestro zadostuje samo krstno ime, a pred imenom mora vedno biti napisana tudi beseda »brat« ali »sestra«. Spominki staršev pa se lahko podpišejo samo z besedama: oče, mati.

Vprašal bo morda kateri mladih čitateljev: »Ali ni dober spominček v spominski knjigi tudi brez risarskega in slikarskega okraska? Napisal bi že še kaj, a risati ne znam.« Odgovoriti moram, da tak spominček nikakor ni dober. Napravi na pregledovalca knjige jako slab vtisk, ker je tako gol in zaradi tega neprikljiv. Komur je kaj ležeče na tem, da pridejo njegove vrstice in njegovo ime v kako spominsko knjigo, naj tudi poskrbi in če treba, tudi kaj žrtvuje za to, da dobi njegov spominek v knjigi ličen in vabljev okrasek, ker navadno vsakdo ceni spominsko knjigo bolj po lepih sličicah kakor po pisanih spominskih drobcih.

(Konec.)

